

kastet, men de, som i sin Tid have bevilget Summen for at beskytte Ribe Skolehave, som er en Statsiendom, hvad skulle de kunne have imod at give den en saadan Beskyttelse, der er billigere end den foreslaaede Ringmuur? Som jeg for bemærkede, er det en løs Sum, hvorom her er Tale, med Hensyn til hvilken det vil være den høitagtede Ministers Sag at paasee, at den ikke anvendes til noget Overflødig.

Ischærning: Nei, det er ingen „Skjønhedsstands“, det er en ganske anden Betragtning, der i det Hele taget for mit Vedkommende har været det Levende ved denne Sag. Der er en almindelig Regel, som siger, at hvor to Eiendomme støde til hinanden, der hegner hver Eier Halvdelen for sig, og naar et Forlangende derom udgaaer fra den Ene, er den Anden pligtig til, at gjøre Fyldest for sit Vedkommende. Naar vi nu have haft liggende for Finantsudvalget, at Ribe By har andraget paa at faae en Muur, fordi Gaden ved den Maade, hvorpaa Skolehaven var hegnet, ikke var i den Orden, som den burde være for Byens Skyld, saa maatte Udvalget formode, at Byen selv havde Tilsyn med denne Sag.

Udvalget antog, at en Begjæring om at faae en Muur for Gadens Skyld var velbegrundet, og at man kunde være opfordret til at gaae ind derpaa; men vi sagde: Kan det for Byens Skyld være nyttigt eller vigtigt, at der kommer en Muur, saa kunne vi dog kun være pligtige til, paa Skolens Vegne, at give Pengene til den halve Muur eller det halve Hegn. Mere skyldte vi ikke. Dette Spørgsmaal er ganske simpelt et Spørgsmaal om at hegne. Da Begjæringen forelaa om at faae 600 Rbd. til et Hegn omkring Skolehaven, have vi sagt: Denne Sum er efter en høj Grad af Sandsynlighed ubillig, den ville vi ikke indrømme, førend vi have seet et nærmere Overflødig over den Art Hegn, man vil sætte; thi hvor der hidtildags har været en Grøftvold, der kan et lavt Stakit ogsaa være et tilstrækkeligt Hegn; Mange maae lade sig nøie med langt Mindre.

Saalædes, som Sagen ligger for i dette Dilemma, ligger den, tillad, at jeg siger det, ikke for, seet fra det rigtige Synspunkt. Her er foreslaaet 700 Rbd. til et Plankeværk, og man siger, selv om de 700 Rbd. blive bevilgede, er det jo ikke sagt, at de alle bruges; men hertil maa jeg tillade mig at bemærke, at et Plankeværk kan være af meget forffjellig Høide, og saalænge der ikke for Gjenstande af den Art har været fremlagt et Overflødig, have vi hidtildags aldrig bevilget dem, idetmindste have vi kun gjort det undtagelsesviis. Da det desuden kun gjælder om at vente et Aar, saa forekommer det mig at være det Rigtigste at lade denne Sag beroe saalænge. Er det Byens Hensigt at gjøre Noget for Gaden, saa vil det i den Tid vise sig, og har det derimod aldrig været Byens Hensigt, saa maae vi see at vænne Folk af med at bringe Forslag frem af den Natur. Det er den eneste Maade, hvorpaa Rigsdagen kan værne om sin Bevillingsret, at lade dem ligge under, som forlange en eller anden Ting og angive Grunde derfor, som egentlig ikke i Virkeligheden ere tilstede. Jeg haaber, at Regjeringen i den Henseende vil støtte Udvalget, thi Regjeringen har været Mellemmand med Hensyn til dette Forslag og er altsaa paa en vis Maade ført bag Lysen, ligesaa vel som Udvalget.

Abrahamson: Jeg troer, at det Princip, som af den sidste ærede Taler er blevet gjort gjældende, nemlig, at hvor to Eiendomme støde sammen, der skal hver Eier tage det halve Hegn for sig, ikke kan bringes i Anvendelse, hvor en Eiendom støder til en Gade; idetmindste antager jeg, at der vil være saa Communer i hele Landet, der ville indlade sig paa, paa den Maade at tage halv Hegn med vedkommende Eiere, hvad enten de saa ville opføre Stakit, Plankeværk eller Muur. Det er Noget, som heller ikke er bragt i Anvendelse i den nye Bygningslov for Kjøbenhavn, og jeg troer i det Hele taget heller ikke, at det kan bringes i Anvendelse. Det forekommer mig at være et ganske simpelt Spørgsmaal, at den, der har en Eiendom, der ligger